Що вірш? Ума дзвінкоголоса птиця.
Що вірш? Нетлінного добра скарбниця.

По-різному ту пташку ми цінуєм
В залежності від того, звідки чуєм.

Коли з веселого почуєм саду,
Вона дарує нам саму відраду.

Коли ж із вогнища жадоби й хоті,
Від неї тільки дим гірчить у роті.

Бувають відчуття тоді найгірші,
Коли корисливість бринить у вірші.

Коли ж із думкою зрідниться мова,
Коли міцна й легка її основа,

Вона засяє, як нова планета,
Й запам'ятає світ ім'я поета.

Коли ж у віршеві самі темноти,
Нікчемний зміст і залегкі звороти,

Йому крізь вуса вгору не пробиться —
І весь той скарб у бороді лишиться.

Хай буде вірш як прозірна криниця,
Що перлами коштовними іскриться,

І де вода добра свого не криє,
А до осяйності невтомно миє.

Нехай не буде він як та ковбаня,
Що в неясніім глибу своє надбання

Ревниво від твого ховає ока,
Нікому не потрібна, хоч глибока.

Там слово темне й думка там убога,
Й від слів до думки завузька дорога.

Читцеві добре треба попітніти,
Щоб значення нарешті зрозуміти.

Переклад В. Мисика